

BUITEN
GEBRUIK

Strop ^{N°} 64 Ten Toga

18° JAARGANG
SEPTEMBER
OKTOBER
NOAEMBER
2025

Trimestrieel tijdschrift

VERVAL VAN JUSTITIE (PALEIS)

Inhoudstafel

Togapraat door mr. Griet Van Durme 3

Woord van de stafhouder 4

Bewegingen 5

Wel en wee 7

Interview politierechter Sarie De Vriete door mr. Johan Gansse 8

Balie Gent steunt een goed doel door mr. David Serrus 12

Hoe zou het nog zijn met ere-advocaat Mark Rummens door mr. Peter De Wilde 14

Advocatenrun 2025 16

Twinning Nottingham: Een trip vol bewustmaking. Een trip vol ontdekkingen. door mr. Ben Schaumont 18

Recht op boeken: voorzitter Hans De Waele 22

Vlaamse Conferentie door mr. Sofie Lesandré 26

Commissie van de stagiairs door mr. Victoria De Ravet 28

Alleman door mr. Dirk Van de Gehuchte 30

8

16

18

28

COLOFON

Een uitgave van Orde van Advocaten - Balie Gent.
Verantwoordelijke uitgever: Orde van Advocaten – Balie Gent,
Frank Van Vlaenderen, stafhouder, gerechtsgebouw, Opgeluislaan 401, 9000 Gent.
Hoofdredactie: mr. Griet Van Durme
Redactieadv: mr. Laura Otte, mr. Chris Cauwe, mr. Ingeborg Vereecken, mr. David Serrus, mr. Dirk Van de Gehuchte,
mr. Lenny Van Tricht, mr. Vincent Rits, mr. Yves Bracke, mr. Peter De Wilde, Saskia Goethals, mr. Sofie Lesandré, mr. Victoria De Ravet, mr. Tine Bricout
Ontwerp & layout: Stookbe

Togapraat

door mr. Griet Van Durme

Recht op verval of verval van het recht

In de schaduw van onze ooit zo statige gerechtsgebouwen rijst de vraag:

wat is er van hun waardigheid overgebleven? Waar ooit marmeren trappen en gebeeldhouwde façades
gezag uitstraalden, treffen we vandaag afgebladderde muren en kapotte verlichting aan

Reeds maanden voeren magistraten actie tegen chronische onderfinanciering en personeelstekort, maar er is ook de fysieke verloering van de werkomgeving van justitie. Dit verval ondermijnt niet enkel het moreel van rechters en griffiers, maar tast vooral het vertrouwen van de burger in de rechtspraak aan. Wie zich als rechtzoekende beroept op een eerlijk proces, verdient een decor dat die belofte weerspiegelt. Beschimmelde dossiers, lekkende daken en verouderde technologische infrastructuur horen niet thuis in een rechtsstaat.

Elke vochtplek vertelt een verhaal van langdurige nalatigheid; elke kapotte tegel getuigt van uitgeholde prioriteiten. De recente protesten van magistraten tonen aan dat de druppel de emmer deed overlopen: men eist respect voor zowel persoon als gebouw.

Als advocaten dragen wij een bijzondere verantwoordelijkheid om deze roep om herstel kracht bij te zetten. Gerenoveerde en moderne voorzieningen zijn geen luxe, maar onmisbare pijlers van een efficiënte rechtspraak.

Vernieuwing van steen en cement moet hand in hand gaan met waardering voor de mensen die daar recht spreken. Een gezonde rechtsstaat begint immers niet enkel in de rechtszaal, maar in het baksteengevelf dat haar herbergt.

| door stafhouder Frank Van Vlaenderen

CASSANDRA

Op haar russte de vloek dat zij de waarheid vertelt maar enkel ongelooft zou oogsten. Klimatologen waarschuwen al decennia voor grote omwentelingen in het wereldklimaat, de imminente dreiging van het keren van de aarde ... maar dat het zo vlug zou gaan wisten enkel zij en geloofde niemand.

De historica Barbara Tuchman waarschuwde voor de dwaasheid in de politieke atmosfeer van Troje tot Vietnam. Niemand luisterde, welke politicus leest haar nog?

Poetin, Xi, Trump, Netanyahu om maar een paar uit de wassende groep autocraten te noemen, bestieren de wereld. Allen onderflinden die zonder géne hun wil opleggen wetende dat zij dit aardse dal kunnen verlaten zonder het te verwachten proces te moeten ondergaan.

Met de historica mag tot op heden de vraag gesteld worden hoe het komt dat de mens tegen deze dwaasheden geen voorzorgsmaatregelen en waarborgen heeft getroffen.

Wé mogen echter niet wanhopen, niet vergeten dat de toekomst niet ligt bij deze gerontocraten en hun slippendragers, maar bij de opkomende generaties die op zeer korte termijn – en dat hoop ik van harte – een halt zullen toeroepen aan de vernietigende strategieën die volop woekeren in onze samenlevingen. De komende generaties, waaronder advocaten, magistraten en anderen die werken binnen Justitie, hebben mijn volle steun.

Maar we moeten niet wachten, iedere advocaat heeft de mogelijkheid perik en paal te stellen aan de negatie van het recht. De waarborg tegen de gaande afbraak van samenlevingen, de onderdrukkingen, de vervolgingen tot en met moord, zijn de met rede geschreven wetten. Deze waarborg hoort iedere advocaat te verdedigen zo niet ... leave the kitchen.

Sycofant gedrag, de huik naar de wind draaien of zedig zwijgen omdat we ons toch niet kunnen engageren, biedt u enkel een fantoemgevoel: u denkt iets te bereiken wat niet te bereiken is. Laten we moedig zijn dag in dag uit, laten we verdedigen dat rechtvaardigheid wel de moeite waard is en niemand onrechtvaardigheid moet ondergaan.

Laten we een nieuwe gerechtelijk jaar aanvatten met de vaste overtuiging dat we standhouden in onze eed, in onze deontologie, in ons menszijn.

Ik wens u het allerbeste, alle sterkte en het sterke blijvend geloof in uzelf ... want ieder van u is het waard. Met dank voor de waardering de laatste twee jaar, voor de tegenmacht, voor uw zelfrespect en dit voor de ander.

De strengste? Het is geen competitie hé! Interview met politierechter Sarie De Vrieze

door mr. Johan Cansse

Ik ben altijd en overal meer geïnteresseerd in de mens dan in de functie, maar deze keer misschien toch nog net iets meer dan anders: wie gaat er schuif achter de politierechter die in Vlaanderen door de media tot strengste van het land werd uitgeroepen? Zou ze vol zijn van zichzelf en blinken van trots over dit epitheton ornaans? Zou ze na frustraties en tegenslagen worden gedreven door een onbestemd wraakgevoel? Zou ze thuis de onderdanig-ongelukkige zijn die zich professioneel compenserend wil laten gelden? Zou ze gevoelloos genieten van macht? Het antwoord op al die vragen bleek uiteindelijk een oorverdovende "Neen!". Waar ik dit keer mijn recorder mocht leggen, bleek een warm nest binnen een merkbaar gelukkig huwelijk (al 20 jaar) waarin voor de beide kinderen weliswaar een duidelijke lijn werd uitgezet maar breed genoeg om kinderen kind te laten zijn, waar een echtgenote en moeder woont die elke zaterdag blij enthousiast haar voetballende zoon gaat aanmoedigen, die kan lachen om Aernout Van den Bossche en tranen laat bij een romantische film en bij wat in Gaza gebeurt, die veel liechte vrienden heeft en zich in eigen dorp engageert, die, hoewel metal-Graspop-fan zijnde, 10 jaar hobo heeft gespeeld en nog graag piano wil leren, die in alles wat ze doet vooral betrokken wil zijn en droemt van een samenleving zonder drugs. De samenleving met mijn vriendinnen en mijn broer, met mijn zus en mijn neven. De vrouw des huizes hoefde daar duidelijk aan dat hij het liefst naar mij toe zou stormen, maar bleef toch op zijn vaste plek in huis. De vrouw des huizes hoefde daar niets voor te zeggen of te doen. Barry kende de regels en hield zich eraan. Het weerhield hem er niet van om mij na een kwartierje, helemaal rustig, alsnog goedgedag te komen zeggen, zich vervolgens zacht tegen zijn bazinnetje aan te vleien en daarna zijn kop op haar schoot te leggen, een beetje naar haar op te kijken en de liefdevolle streling in ontvangst te nemen waar hij op had gehoopt. Een bazin met regels maar ook met liefde.

Niet eerlijk!

Ik ben opgegroeid in Zoittegem als jongste in een gezin van vier, met twee ouders in het onderwijs en hoewel ik vaak als die kleinste werd uitgelachen die weer eens protesteerde met "Het is niet eerlijk!" en om die reden wat schamper het cliché over zich heen kreeg "Gij moet later advocaat worden!", was mijn eerste liefde toch de taal, volgde ik in de humaniora Grieks-Latijn en wou ik, net als mijn vader, Germaanse studeren en leerkracht worden.

Pas in het vijfde middelbaar zag ik het onderwijs plots niet meer zitten. Rechtenstudies kwamen in de plaats, vooral vanuit de idee dat het een brede opleiding was met veel opties achteraf. Ik ben redelijk onwetend aan de studie begonnen zonder uitgestippeld plan, maar met de gedachte: "Ik kan daar niet veel mee misdoen!". Ik was uiteindelijk zeer blij met mijn keuze, want de opleiding boeide me enorm... het laatste jaar heb ik die overigen nog gecombineerd met criminologie en hoewel ik de studie wel afmaakte was het vrij snel duidelijk dat die richting me veel minder lag.

Na de studies koos ik opnieuw voor de optie met de breedste basis: de balie! En hoewel ik, magistraten aan het werk zijnde, al snel intuïtief voelde dat daar mijn bestemming lag, ben ik negen jaar lang zeer graag advocaat gebleven in een kantoor waar de Belgische Staat een belangrijke opdrachgever was. Ik bouwde ook aan een eigen allround kantoor, wat vooral na de geboorte van onze jongste zoon moeilijk combineerbaar bleek met mijn gezinsleven. Dit laatste komt voor mij zonder twijfel op de eerste plaats kwam (nog altijd). Je zet geen kinderen op de wereld om er vervolgens niet voor te zorgen.

In 2012 hakte ik de knoop door om de balie te verlaten, nam ik deel aan het examen voor de magistratuur, slaagde, liep gerechtelijke stage en belandde in eerste instantie bij het Parket in Dendermonde, waar ik super hartelijk werd ontvangen, waar ik de kans kreeg in allerhande materies veel te leren en waar ik na het vertrek van Stegfried Stallaert de sectie "verkeer" leerde kennen.

Make-up : Marion Verhaeghe

het idee dat het toch niet zo moeilijk is om niet voor de politierechter te moeten verschijnen. Neem alcohol: wat mij betreft moet niemand worden gestigmatiseerd die een glas alcohol drinkt: drink er zelfs één teveel, maar blijf weg uit het verkeer wat helemaal niet zo moeilijk te organiseren is: blijf ergens slapen... zorg voor een BOB... bel een taxi... Lichte inbreuken worden bovendien al meestal gesponoreerd of met een onmiddellijke inning geregeld en wie de regels respectert komt überhaupt al niet in het vizier en dus moet je bij manier van spreken al flink "je best doen" om te worden gedagvaard en mij of mijn collega's te moeten trotsen.

Mijn doel bij het bepalen van de straf is altijd preventie, de absolute hoop dat het zal helpen en dat het niet opnieuw zal gebeuren. Ik zal daarbij niet de spreekwoordelijke zachte heelmeeester zijn, maar niets zou me blijer maken dan dat ik, al was het maar in geringe mate, een beetje zo hebben bijgedragen aan de verkeersveiligheid: het stemt me binnen die context trouwens véél gelukkiger wanneer ik een rijongeschiktheid kan opheffen voor iemand die heeft aangevoeld dat hij of zij zich heeft herpakt dan dat ik ze opleg Ik zie dat dan echt als iemand die werd "gered". Ik ben me zeer bewust van de realiteit dat een verslaving een ziekte is, dat er genetische factoren een belangrijke rol spelen, maar dat belet niet dat er voor die mensen geen plaats is achter het stuur. Bovendien is niet elke geïntoxiceerde achter het stuur een zieke. Het kompas van de preventie laat me ook toe rekening te houden met het verhaal en de rugzak die hen hopelijk wat beter tot nadenken reden waarom ik de mensen ook wel graag in persoon op de zitting ontmoet: misleiding is natuurlijk altijd mogelijk, maar ik betrouw vaak op mijn buikgevoel. Sommigen zijn duidelijk onverschillig of hardleers en vergen dus een beoordeling die hen hopelijk wat beter tot nadenken stemt. Aan anderen merk je dat een dagvaarding op zich al een enorme indruk op hen heeft gemaakt, dat ze staan te schudden en te beven. Voor hen is de vervolging op zich al bijna preventie genoeg en die mensen moeten niet op dezelfde manier worden aangepakt als een zware recidivist. Zoiets is dat ik er mildheid in mij zit?

Nawoord

Ik zie dat dan echt als iemand die werd "gered". Ik ben me zeer bewust van de realiteit dat een verslaving een ziekte is, dat er genetische factoren een belangrijke rol spelen, maar dat belet niet dat er voor die mensen geen plaats is achter het stuur. Bovendien is niet elke geïntoxiceerde achter het stuur een zieke. Het kompas van de preventie laat me ook toe rekening te houden met het verhaal en de rugzak die hen hopelijk wat beter tot nadenken reden waarom ik de mensen ook wel graag in persoon op de zitting ontmoet: misleiding is natuurlijk altijd mogelijk, maar ik betrouw vaak op mijn buikgevoel. Sommigen zijn duidelijk onverschillig of hardleers en vergen dus een beoordeling die hen hopelijk wat beter tot nadenken stemt. Aan anderen merk je dat een dagvaarding op zich al een enorme indruk op hen heeft gemaakt, dat ze staan te schudden en te beven. Voor hen is de vervolging op zich al bijna preventie genoeg en die mensen moeten niet op dezelfde manier worden aangepakt als een zware recidivist. Zoiets is dat ik er mildheid in mij zit?

Niet rigide, wel consequent.

dat is wat van mekaar en van anderen mogen verwachten, aangezien dat zorgt voor structuur, voor duidelijkheid en voor vertrouwen. En als je de regels overtreedt, zijn er gevolgen. Punt. En voor het overige moeten we het niet te moeilijk maken. Het leven is al moeilijk genoeg. Dat is hoe ik denk, wie ik ben en waar ik graag voor sta, ook buiten het werk en het is voor mij niet anders mogelijk dan op een zitting op die manier mezelf te zijn. Vrienden die me goed kennen vertellen me trouwens dat ze me helemaal herkennen in wat ze van mij op televisie zien en voor mij is dat een waardevolle graadmeter. Het belet niet dat ik zelf wel een beetje schrok van hoe boos ik op televisie kijk, maar aan de voor die uitstraling verantwoordelijke fysionomie kan ik niet ontsnappen vrees ik.

Dendermondse ijking

Als je me vraagt of ik weet dat ik véél strenger ben dan mijn collega's en dat ik voor een zeer groot deel verantwoordelijk ben voor het aantal hogere beroepen, dan antwoord ik: "Neen, dat weet ik niet zo zeker". Wij spreken onder collega's meestal niet over straffen en we krijgen in strafzaken de beroepsvormissen niet standaard toegesonden. Dat de beroepskamer zwaar belast is, houdt volgens mij overigens zeker ook verband met de in ons arrondissement zeer hoge instroom aan dossiers. De beroepskamer oordeelt anders dan een politierechter: de beroepskamer krijgt vonnissen te zien van alle politierechters en wil daar wellicht ook één lijn intrekken, zonder dat het daarom meteen de mijne moet zijn. Ik heb daar alle begrip voor en ga ervan uit dat mijn collega's beroepsrechters evenzeer principieel en consequent de wet toepassen, al kan het ijkingspunt natuurlijk wel verschillen. Je hebt gelijk als je zegt dat ik in Dendermonde ben "geïkt": ik ben ongetwijfeld beïnvloed door mijn ervaring als openbaar ministerie bij politierechter Peter D'Hondt die ik ooit tegen een beklagde hoorde zeggen: "Plak misschien een foto van mij op je dashboard." Begrip je niet verkeerd: ik wil geen foto van mezelf op enig dashboard, maar ik ben fan van de boodschap die er achter schuilt: denk de volgende keer eens twee minuten na vooraleer je weer veel te snel rijdt of met drank of drugs achter het stuur gaat zitten.

Zo moeilijk is het toch niet?

Mijn kijk op verkeersinbreuken is overigens vrij eenvoudig: de regels zijn even duidelijk als dat ze noodzakelijk zijn voor de veiligheid van ieder van ons: wel, hou je eraan! En ja, iedereen kan eens verstrooid zijn en ongewild een rood licht niet hebben gezien. Iederéén kan eens in een wirwar van verkeersborden een snelheidsbeperking hebben gemist. Ik heb daar begrip voor. Tegelijk heeft de wetgever voor elk van die inbreuken minimumstraffen bepaald en de wet is voor mij de norm, zelfs al vind ik dat die wettelijke minima soms fors zijn: uitzonderingen met verzachtingsmechanismen kunnen, maar de uitzondering is voor mij niet de norm. En nu je er naar vraagt: ja, er zit mildheid in mijn opvoeding kan zeken, bij zoverre dat ik soms zelfs denk: "Mocht je ze nu vragen, je zou ze ook krijgen."

Tegelijk moet wie de regels zwaar overtreedt ook niet te veel worden gepamperd en wie zijn gat verbrandt moet op de blaren zitten en veel meer dan dat is het ook niet: ik vertrek daarbij van

Van bij de start was ik door die materiële begeerte, was ik zeer gelukkig met de collega's en voelde ik een instant betrokkenheid: iedereen neemt deel aan het verkeer en tot vandaag vind ik dat bovendien maatschappelijk een zeer relevant gegeven.

Hartepijn

Het is met spijt in het hart dat ik het Parket heb verlaten, maar in 2021 kwam een ambit van politierechter in Oost-Vlaanderen vacant en voelde het als het juiste moment om mijn kans te wagen. Het deed me daarbij veel deugd dat de adviezen die bij zo'n kandidatuur horen unaniem lovend waren. Ik werd door de Hoge Raad voorgedragen en op 2 december 2021 benoemd. Als je me vraagt hoe ik mezelf bij de Hoge Raad als kandidaat-politierechter heb "gepitcht", moet ik zeggen dat ik daar weinig anders heb gedaan dan verwijzen naar de adviezen. Ik ben trouwens helemaal niet zo goed in het mezelf verkopen.

Nors en onvriendelijk

Als je me zegt dat ik mij in het begin nors en onvriendelijk gedroeg en je daar een strategie in ziet om vooral in het begin te laten merken wie de baas was, dan spreek ik je daar volkomen tegen: het was voor mij nieuw en dus was het misschien een beetje zoeken hoe ik dat zou aanpakken en ik die middelste stoel moest vullen, maar ik heb me nooit bewust een onvriendelijk imago willen aanmaken. Ik ben trouwens blij als je me zegt dat het inmiddels is verbeterd. Zelf weet ik niet hoe ik precies word gepercipieerd: ik weet dat daarin zeker het kernwoord "streng" zal voortkomen, maar verder dan dat heb ik daar niet echt een idee van, terwijl het zeker wel iets is waar ik belang aan hecht: in weerwil van hoe de media er al eens mee uipakken, haal ik niet de minste vreugde uit een titel als "strengste magistrat van het land" ... het is geen competitie he. Ik ben geen pleaser en ik heb nogal mijn eigen wil en idee, maar tegelijk wil ik verre van degenen die ieders weerstand oproept. Ik wil geen ambetant mens zijn. Ik wil niet het spreekwoordelijke immer wijzende vingertje zijn en koester integendeel waardes als sociaal, zachtaardig, tolerant en in alle omstandigheden respectvol zijn. Het is misschien niet verkeersrelateerd, maar het gepolariseerde brutaal discours over immigratie bijvoorbeeld stoort me zeer: er zijn altijd uitzonderingen, maar ik denk dat slechts weinig mensen hun hebben en houden achter laten om in een ander land "de boel op stellen te zetten", zoals dat door sommigen wordt benoemd. Dat daar vaak zo ongenueanceerd over wordt gedacht en dat sommigen überhaupt het concept verdedigen dat je als mens illegaal kan zijn op basis van waar je voet aan wal zet, dat gaat er bij mij niet in.

Ik las een commentaar over mij die schreef: "Ze gaat prat op de rigiditeit die haar rechtspraak kentekent." Verder van de waarheid kan die visie niet staan: als er één ding is wat ik niet wil zijn, is het rigide. Ik wil niet enig denken met alleen maar aandacht voor "de regel": er moet altijd ruimte blijven voor nuancering en bijsturing. Waar ik wél belang aan hecht en waar ik wél prat op wil gaan, is dat ik probeer principieel en consequent te zijn. Niet de ene keer zo en de andere keer totaal anders. Je kan voor mij ook niet een beetje principieel of een beetje consequent zijn. De regels zijn helder, dus hou je er naar best vermogen aan:

Balie Gent steunt

door mr. David Serrus

VZW Voedselondersteuning Gent

De Gentse balie zet jaarlijks haar schouders onder een sociaal project/organisatie en ondersteunt dit

met een bedrag van € 5 000,00. In het voorjaar wordt aan alle advocaten van onze balie een oproep gelaanceerd om een voorstel van goed doel in te dienen.

Dit jaar werden 13 goede doelen voorgesteld door Gentse confraters, hetgeen het voor de leden van de Raad niet gemakkelijk maakte daartoe te kiezen, nu alle projecten waardevol zijn en ondersteuning verdienen. Uiteindelijk werd op de raadsvergadering van 11 maart 2025 beslist dit bedrag toe te kennen aan de vzw Voedselondersteuning Gent (VOG), voorgesteld door onze confraters Frederic Beele, Time Bricout, Jean Van Acker, Koen Lips, Benoît de Clippete en Yves Tytgat. Deze VZW werd gekozen omdat deze een ruim werkveld heeft, een lokale werking en er veel mensen mee worden bereikt.

De vzw Voedselondersteuning Gent (VOG) werd opgericht in september 2004 door de Gentse Rotaryclubs en werkt samen met de vzw KRAS en met de vzw Atefjee. KRAS staat voor "Kring Rond mensen in Armoede in onze Stad" en is een netwerk van een 20-tal Gentse vrijwilligersorganisaties. Elke KRAS-orga-

nisatie is verantwoordelijk voor een bepaalde wijk in Gent en heeft zijn eigen deelwerking (bv. praatcafé, sociale dienst, sociaal restaurant, kringwinkel, ...). De vzw Atefjee is een maatwerkbedrijf met ruim 450 medewerkers en is één van de grootste sociale werkplaatsen in Vlaanderen.

De vzw VOG omschrijft haar doel als het activeren van de samenwerking tussen de verschillende actoren en diensten in de armoedebestrijding en het ijveren voor minder honger en minder armoede in en rond Gent. Zij ondersteunt alle initiatieven die honger en armoede in Gent bestrijden, dit in hoofdzaak door het bieden van financiële steun bij de inzameling en bedeling van voedsel en het lenigen van andere basisnoden in de Gentse regio. Dat hieraan absoluut nood is, blijkt uit het feit dat op vandaag nog steeds 1 op 5 Gentenaars worden geboren in een kansarm gezin.

Eén van de sterktes van de organisatie is de bredere samenwerking met lokale partners, zoals de vzw Atefjee en de vzw KRAS, die veel ervaring hebben in sociale dienst- en hulpverlening in de stad Gent.

Naast het logistische aspect wordt er ook sterk ingezet op het verhogen van het sociaal bewustzijn rond honger en armoede, onder meer via de verspreiding van informatie over voeding en over het bewaren en de houdbaarheid van voedsel. Door haar positie als netwerkorganisatie, beschikt de vzw VOG over een stabiele grond om snel in te spelen op wijzigingen en nieuwe noden in de maatschappij.

De vzw VOG wordt o.m. gefinancierd door de leden van Gentse Rotary- en RotarAct-verenigingen.

Daarnaast worden er verschillende fondsenvervende acties opgezet, zoals het jaarlijkse wijnweekend, waarbij de opbrengsten naar de ondersteuning van voedselhulp gaan. Dit wijnweekend – dat voor het grootste deel van de inkomsten zorgt – vindt jaarlijks plaats in Garage CIAC. Dit jaar vindt dit plaats op 11 en 12 oktober 2025. Een aantal Gentse wijnhandelaars bieden dan hun wijn aan en storten 20 % van de verkoopprijs van de verkochte wijnen door naar de vzw VOG. Meer info hierover is te vinden op <https://wijnse-feesten.be>.

Ook giften van particulieren en bedrijven worden aangewend om de vele projecten en logistieke uitdagingen te financieren.

De vzw VOG verdeelde sinds haar oprichting in 2004 al meer dan € 1 000 000,00 ter bestrijding van de armoede in Gent.

Het maatschappelijk belang van de vzw VOG is aanzienlijk.

Dankzij de coördinatie en ondersteuning kunnen honderden gezinnen in de regio Gent structureel rekenen op voedselhulp en andere noodzakelijke basisgoederen. Daarnaast helpt de vzw de solidariteit en samenwerking binnen de Gentse samenleving te versterken.

Met het schenken van maaltijdbonnen, logistieke ondersteuning aan de sociale restaurants en het mogelijk maken van efficiënte voedselbedeling, zorgt de vzw VOG ervoor dat minderbedelenden niet alleen eten krijgen, maar ook toegang hebben tot een sociale ontmoetingsplek waar men kan deelnemen aan de gemeenschap. Dit geeft niet alleen fysieke steun, maar biedt ook een sociaal vangnet, wat essentieel is in het groter geheel van armoedebestrijding.

Giften zijn fiscaal aftrekbaar vanaf € 40,00 en kunnen gebeuren op de rekening met nr. BE10 0000 0000 0404 van de Koninging Boude-wijnsichting, dit met vermelding van: 0191780/00039.

Hoe zou het nog zijn met ere-advocaat Mark Rummens?

door mr. Peter De Wilde

Confrater Rummens begon als advocaat aan de Gentse Balie in 1975. Heel zijn carrière hield hij kantoor samen met confrater Filip Van Hende. Toen hij de pensioengerechtigde leeftijd had bereikt, vroeg hij in 2016 zijn weglating en de opname op de lijst van ere-advocaten.

Nu negen jaar later wil Strop & Toga weten hoe het gaat met onze voormalige collega.

Strop & Toga: De meeste advocaten blijven advocaat tot ver boven de leeftijd van 70 jaar. Heel wat confraters vieren zo hun 50-jarig jubileum aan de balie. U verkoos de balie te verlaten wanneer u pensioengerechtigd werd.

Mark Rummens: Al lang voor mijn 65ste was het voor mij duidelijk dat ik zou stoppen als advocaat omdat ik veel andere engagementen had, die ik dan ongeremd kon beoefenen. Niet iedere 65-plusser heeft nog volop de vaardigheden die hij voorheen had. Alleszins vond ik van mezelf dat ik een minder goede advocaat was dan tien jaar eerder.

S&T: Mensen die u kennen, weten dat u een grote voorliefde hebt voor geschiedenis en dat u over een enorme kennis beschikt over het verleden in en rond het Gentse. Zo kennen we allemaal uw bijdrage 'Waar te Gent recht werd gesproken' in het Gedenkboek De Vlaamse Conferentie der Balie van Gent, 1873-1998, p. 137-163 (zie link: <https://openjournals.ugent.be/gt/article/id/68964/> en <https://openjournals.ugent.be/gt/article/id/68970/>)

MR: Toen ik nog actief was als advocaat had ik zeven publicaties op mijn naam. Momenteel staat de teller op 30. Het zijn allemaal geschiedkundige bijdragen. Ik heb een bibliotheek met historische werken over het Gentse, waarvan een groot deel een volledig-gewand inneemt. (zie foto)

Maar dit is een regionale materie en ons voorbeeld lag in het Brusselse Gewest, niet in het Vlaamse. We moesten van nul beginnen, want in Vlaanderen waren we de eerste. Het heeft meer dan zeven jaar geduurd, maar in het najaar van 2024 konden de eerste bewoners in Meulestede, in de site Mykolaïv, hun huizen betrekken. We werden goed gesteund door de stad Gent en SOGent. Het project is genoemd naar een stad in Oekraïne. We wouden op die manier onze solidariteit tonen met de regio in oorlog. Mykolaïv, is het symbool van veerkracht, wederopbouw en gemeenschapskracht.

S&T: Heb je over dat project ook publicaties geschreven?

MR: Voor een heemkundige kring heb ik wel de geschiedenis neergeschreven van de stedelijke basisschool in Meulestede, maar de laatste jaren heb ik veel energie gestoken in een passie die mij reeds van kindsbeen boeit: de trams.

Als kind woonde ik aan de Albertlaan en zag permanent zowel stadstrams als buurttrams voorbijrijden en dat fascineerde mij. Ik ben al lang lid van ETG en sinds 2014 de secretaris. Vroeger stond ETG voor Electric Tram Gent, het privé bedrijf dat van 1898 tot 1961 het tramverkeer in Gent organiseerde, maar onze VZW is Erfgoed Tram Gent.

De eerste paar dentrams verschenen in Gent in 1874. Dus hebben wij in 2024 de honderdvijftigste verjaardag gevierd. De voorbereiding heeft drie jaar geduurd. Vooral de parade van meer dan 20 oude trams op 19 mei 2024 heeft zeer veel werk gevraagd. Daarnaast was er een tentoonstelling in het Industriemuseum en de publicatie van een boek (zie foto). Met twee professionele journalisten hebben wij een levig boek samengesteld. Ik zorgde voor de startnota, illustraties en bicschriften en deed de inhoudelijke eindredactie.

S&T: Het boek is in 2024 gepubliceerd. Ook het project Mykolaïv kwam tot een goed einde in 2024 en datzelfde jaar ben je gestopt als bestuurslid van het Wijkegezondheidscentrum.

Dus had je terug wat tijd.

MR: Niet echt. Begin dit jaar ging ik naar een lezing in het Rijksarchief Gent over een opgestart project, met vrijwilligers, over het beheer en het toegankelijk maken van het archief van de rechtbanken en de hoven. Ik heb toen de vraag gesteld hoeveel juristen er meewerkten. Het antwoord was: geen.

Daarom ben ik nu één volle dag per week in het Rijksarchief Gent bezig met Gentse strafdossiers uit het interbellum te analyseren, welke data in een zoekrobot komen. Het is zeer boeiend, maar het is onontbeerlijk dat je kennis hebt van de juridische termen en procedures. Gewoon al het interpreteren van een dagvaarding: zo staat er niet letterlijk 'diefstal', maar 'met bedroeflijk opzet het goed van een ander wegemen'. Het is de bedoeling van deze inventarisatie een zoekrobot te maken die kan geraadpleegd worden door onderzoekers. De vertaling van de juridische termen moet dus juist zijn.

S&T: Het helpt dus dat je advocaat bent.

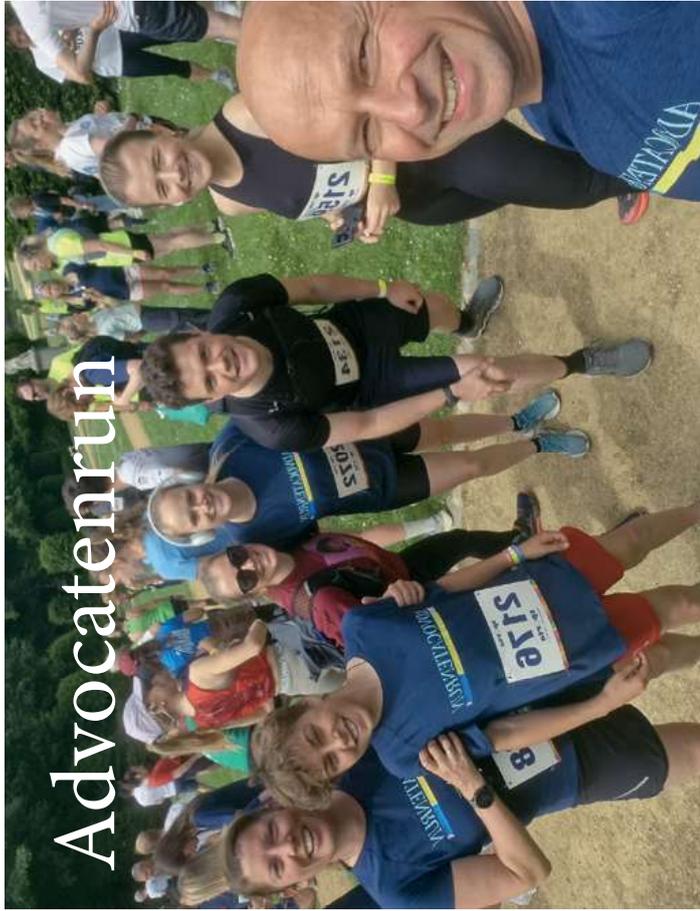
MR: Correctie, ik ben geen advocaat meer. Ik sta wel op de lijst van ere-advocaten. Toen ik mijn weglating vroeg in 2016, kreeg ik een droge brief met de mededeling dat ik moest melden mijn lopende dossiers zou verder zetten en dat ik mijn rekeningen moest sluiten. Die brief kwam als een koude douche. Geen woord van appreciatie voor wat je toch meer dan 40 jaar gedaan hebt...

Ook bij mijn vraag om opgenomen te worden op de lijst van ere-advocaten, werd sec gemeld dat we daarvoor jaarlijks een bijdrage moeten betalen. Op heden bedraagt dit aan de Gentse balie 250 euro per jaar. Het is zeer raar dat je in Gent daarvoor moet betalen, want in drie van de acht Vlaamse balies hoeft je dat niet en bij de andere is het veel minder. Voor deze jaarlijkse bijdrage krijgen we een drankje bij de openingsrede!

S&T: En je krijgt ook de publicaties van Strop & Toga.

MR: Dat is juist en dat is het enige waardevolle dat je krijgt voor je jaarlijkse bijdrage van 250 euro en later een vermelding op je doodsprentje. (lacht)

Advocatenrun

Op 1 juni 2025 verzamelden honderden advocaten zich in Brussel voor de jaarlijkse Advocatenrun. Met de zon hoog aan de hemel en een vrolijke sfeer werd er sportief gelopen in het mooie Zoniënwoud. Overal klonk aanmoediging van supporters en collega's, vooral bij de estatfette. Na de finish genoot iedereen van heerlijke buffetten en gezelligheid. Het werd een geslaagde, zonnige editie vol sportieve verbondenheid. Noteer alvast 7 juni 2026 in uw agenda.

We are going on an adventure!

door mr. Ben Schaumont

Ik kreeg de bijzonder grote eer om een verslag te schrijven over het 150e-veerjardagsfeesje

van de Nottinghamshire Law Society. Utr per uur zou ik hier een letterlijke weergave kunnen schrijven van onze avonturen, dagboek gewijs. Dat gaan we niet doen.

De geachte lezer hun tijd is immers het meest kostbare wat er is en tevens hetgeen wat wij verkopen

om onze boterhammetjes met uullakke mee te betalen. Elke Gentse advocaat kreeg ook de uitnodiging

en het schema in de digitale brievenbus. Wat we wel gaan doen is schrijven over ontdekkingen.

Off to England!

We spraken zeer vroeg af (6 u) op de parking van den Carrefour in De Pintie. Ondergetekende had gehoopt nu dat we van Balie Gent zijn dat het ook de Carrefour in Gent zou zijn vlak bij de Nieuwe Wandeling maar dat was niet zo. Het bleek vervolgens de Carrefour van Sint-Denijs-Westrem te zijn en erna de Park & Ride van De Pintie, dear god.

Vandaar vertrok de rit gezwind naar de befaamde tunnel tussen Calais & Dover die je in 36 minuten onder het kanaal laat zoeven.

Ontdekking:

Indien de internationale samenwerkers niet hadden getuigd of doorgezet dan was er nooit een tunnel onder het kanaal geweest die ons fysiek verbindt met de eilandbewoners.

De ritten heen en terug leken een beetje op het leven van de advocaat: goed doordoen onderweg met Bourgondische stops in afgelegen pittoreske dorpen. Idyllische pubs zoals The Arms Inn en The Black Swan wisselden elkaar af.

In het midden van de dag kwamen we daar allerhande slag tegen dat gezellig samen at & dronk en het (thuis)-werk stiekem ontliep. De auto's op de parkings varieerden van Porsches, bestelwagens tot de taxi met een kraan op een aanhangwagen.

Ontdekking:

De Britse kanten is beter dan doemdenkers laten vermoeden. Vooroordelen blijken weer dodelijk te zijn. De extra kilo's ook.

It is raining old ladies.

Het weer was op zijn Engels, gelukkig regende het in België nog veel meer.

Dit effect heet 'sociale vergelijking'. Daar zijn we allemaal zeer goed in. Gelukkig is het psychologisch: neerwaartse sociale vergelijking (downward social comparison) is zichzelf vergelijken met een situatie waarin het steeds slechter is dan diegene waarin het individu zich op dat ogenblik bevindt en waardoor we ons beter voelen. Als het in België meer regende dat in Engeland moogen we gelukkig zijn.

Ontdekking:

Vooroordelen – of vaderlijke adviezen: neem maar een paraplu mee – blijken toch te kloppen.

Legal Innovation

Nu komen we aan de kern en het midden van het verhaal, bent u al moe liefste lezer? Gun het even.

Een van de grootste werkgevers van Nottingham en van de UK is Boots. Zij ontwikkelen voornamelijk farmaceutische en schoonheidsproducten, hebben 1500 winkels en hun eigen postcode in Engeland. Boots vond bijvoorbeeld Ibuprofen uit.

Boots is groots geworden door hun (juridische) innovatie.

Eind 19e, begin 20e eeuw was het namelijk verboden om een keten te beginnen van apothekers. Elke apotheek moest immers in eigendom zijn van apothekers. John/ Jessy Boots bracht daar verandering in.

En hoe?

Ze deden het gewoon.

Make that the cat wise.

Wij hebben een heel zwaar leven zong Brigitte Kaandorp in 2009.

Na een dag sievig doorkarren kwamen we toe in het op het eerste zicht industriële Nottingham. Na enkele uren pauze mochten we direct onze 'nieuwe' Duitse & Britse vrienden ontmoeten tijdens een speciaal voor Balie Gent & Karlsruhe (DE) georganiseerd welkomstdiner.

Daar zat recht tegenover mij een echte Brit, Jack. Jack is barrister.

Hij werkt voltijds voor advocatenkantoren die het dossier voorbereiden en vervolgens uit handen geven voor de pleidooien. De 'lokale' barrister heeft er een quasi-plictimonopolie maar functioneert in een wonderlijke (dure) synergie.

Baristers kennen immers de gewoonten en gebruiken van de rechtbanken en kicken op de juridische nuances, interpretaties en rechtsleer. Jack was een grote tegenstander van AI, technologie en dossiermanagement. Zoals vele barristers werkt hij alleen en zijn de advocatenkantoren de grote jongens.

Ontdekking:

een hamerglas is het laatste glas van de avond waar je beter neen tegen had gezegd.

Ze traptien op lange tenen. In plaats van ontoegankelijke winkels ver van de werklieden plaatsen ze eenvoudige winkels dicht bij de fabrieken. In plaats van dure producten halveerden ze prijzen op medicijnen. In plaats van enkel elite medicijnen te verkopen combineerden ze dit met allerhande huishoudelijke of verzorgingsproducten die ieder gezin nodig had.

Toen er laat protest kwam – van apothekers – publiceerden ze een lijst van hun dan al 400 (!) winkels en 483 gediplomeerde apothekers. Hierdoor verzekerden ze altijd een apotheker ter plaatse. Enkele rechtszaken later gaven de Engelse overheid en rechtbanken toe dat het systeem werkte.

Boots was een van de eerste ondernemingen die strikt inzette op het vroege welzijn van haar werknemers, een vrouwelijke CEO had, onderwijs in de fabriek voorzag, een dokter ter plaatse had, voorlichting verstrekke aan de werknemers waarom ze kleding droegen, de 5 dagen durende werkweek invoerde (ten vervolgens ook 'statistisch' bevroeg wat deze dan deden op zaterdagochtend).

Na de moeilijke eerste periode zag de maatschappij ook de voordelen van Boots in. Zo leverden zij oorlogsbijdragen door het produceren van Penicilline, maakten ze EHBO kits & gasmaskers. Boots doneerde eveneens gronden en geld en stichtte mee een universiteit in Nottingham.

Ontdekking:
we zijn met niets nieuws bezig. De meerwaarde om juridische barrières te doorbreken is groot. Ik stel mij de vraag over hoe we het recht eerder als opportuniteit dan als blokkade kunnen voorzien. Over hoe we eerder de creators, stichters en ondernemers kunnen zijn dan de grote kostenpost.

Order, order, order!

De oudste voetbalclub van de wereld is in Nottingham. Die hebben we niet bezocht. We zagen daarentegen wel de binnenzijde van het stadion "Irent Bridge" van de Nottinghamshire County Cricket Club". In de Vip-lounge legde een Barrister ons uit hoe de organisatie van het beroep van advocaat er uit ziet in Engeland. Zo zijn er een goede tien mogelijkheden (aanlooproutes) om advocaat – Lawyer – te worden.

Die lawyers bestaan dan weer uit minstens 12 verschillende soorten, attorneys, solicitors, barristers of 'cost lawyers' die enkel maar pleiten over betwiste advocatenkosten (bijkbaar niet poulaïr).

Lokale Baites bestaan maar die hebben voornamelijk een sociale en vertegenwoordigingsfunctie.

Alles van regulering, toegang tot het beroep en tucht zijn ge-centraliseerd in Londen zonder lokale toets. Dat resulteert in gelijklopende baliebijdragen maar geen eengemaakte vertegenwoordiging.

Het grootste debat onderwerp lijkt te liggen wie er wanneer een priuk – wig – mag dragen.

We zijn buiten gesjapt met hetzelfde gevoel als over cricket: we absoluutje don't understand a thing.

Ontdekking:
't is in België zo slecht nog niet. Misschien hebben wij zelfs een eenvoudiger en logischer systeem.

Die avond kwam heigeen waar we voor gekomen zijn: het 150e verjaardagsfeest. Geen groot dansteest of honderden aanwezig maar eerder een receptie.

Wat bijzonder was is dat er ook een speech – key note speaker als we fancy willen zijn – aan gekoppeld werd. Een vrouwelijke rechter: Her Honour Wendy Joseph KC, sprak er over 'Rough Justice'. Zij was een van de eerste vrouwelijke rechters in de 'Old Bailey', 'The Central Criminal Court of England and Wales'. Zij sprak een enigszins beneveld publiek zachties toe over hoe hard justitie wel niet zijn kan.

Her Honour – the Sunday Times best selling author – haar boek, getiteld 'Rough Justice' is gehandtekend in de bibliotheek van de Balie verkrijgbaar.

Ontdekking:
internationale samenwerking is verrijkend.

Batmann's Mansion – Wollaton Hall

De laatste dag en laatste stop was een hoogtepunt van Britse cultuur. We bezochten een klassieke Mansion waar beelden van the Wayne Manor in de film "The Dark Knight Rises" geschoten werd.

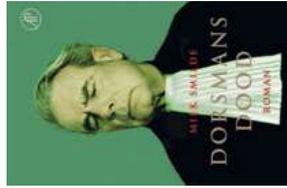
Tijdens dat bezoek was er ook een Oldtimershow bezig en hebben we onze boterhammetjes opgegeven quasi naast de edelherten en damherten die vrij over het domein grazen in perfecte symbiose met het Engelse landschap.

La Gallina es magra – The chicken is skinny – the fat is of the soup.

Echte Belgen vinden altijd wel iets om over te klagen en te zagen. Dat gaan we dus ook doen. De Brexit is een schande. Britten zijn fantastisch.

Lang leven juridisch lef, innovatie en internationale verrijking!

Eigenlijk was ik lang geen boekenlezer. Pakweg tot mijn 25ste levensjaar las ik wel boeken, maar zeker niet aan het tempo van de voorbije twintig jaar. Het is geen toeval dat het moment waarop ik intenser begon te lezen ongeveer samenviel met het begin van mijn gerechtelijke stage in 2005. Als jonge advocaat werkte ik in het ondernemings- en arbeidsrecht. Deze korte periode vormde mij zeker als jurist, maar het was de stage in de magistratuur die mijn hoofd nog meer in beweging zette. Door deze stage kwam ik in contact met tal van andere rechtstakken en ook voor het eerst met het strafrecht. Sindsdien liet deze tak van het recht mij niet meer los. Het strafrecht greep mij vrijwel onmiddellijk bij de keel en nam mijn mens- en wereldbeeld in het vizier.

Strafrechters kijken in de hoeden van mensen, krijgen zicht op wat mensen liever willen verbergen en proberen elke dag menselijk gedrag beter te begrijpen. Waarom doen mensen wat ze doen? Waarom plegen mensen misdrijven? Ze graven naar diepere oorzaken. Het is een eeuwigdurende confrontatie met menselijk falen. Onvermijdelijk hield het strafrecht mij ook een spiegel voor en schopie het in de loop der jaren steeds feller tegen mijn eigen denkpatronen en overtuigingen. Tijdens deze zoektocht waren boeken belangrijke bondgenoten.

In alle mogelijke richtingen. Ze lieten me communiceren met andere experts en diepere inzichten, maar ze boden ook troost en schoonheid. Net als muziek lieten boeken me ontsnappen uit de realiteit en uit mijn eigen hoofd. Evengoed vormden ze een springplank om dieper in mijn brein te duiken of met met andere ogen naar de wereld of mezelf te kijken. De frequentie waarmee ik lees, is al enkele decennia een barometer voor mijn mentale bandbreedte. Wanneer ik niet of onvoldoende lees, weet ik dat ik de dagdagelijkse realiteit achternahol en dat er te weinig ruimte is voor stilstand en reflectie. Lezen is mijn manier om de wereld te laten razen, los te komen, in mezelf te keren en aandachtig te ademen.

Advocaten en magistraten besteden tijdens de werkuren sowieso al veel tijd aan lezen. Af en toe wordt mij dan wel eens de vraag gesteld of ik in mijn vrije tijd nog zin heb om te lezen en of ik "gewoon voor het plezier" boeken lees. Het antwoord daarop is volmondig "ja". Ik lees nu eenmaal graag. Dat begint al 's morgens bij het lezen van de krant. Meer zelfs, leesge-not is voor mij absoluut noodzakelijk om een boek te kunnen lezen. Anders houd ik het niet vol en zal ik het boek vrij snel aan de kant leggen.

Het is uiteraard een onmogelijke taak om in deze rubriek een tiental boeken aan te halen. Het is als je beste muzieknummers kiezen. Waar begin je? Hoe begin je te schrappen? En morgen kan je niet begrijpen waarom je een bepaald nummer niet hebt gekozen. Maar goed, ik laat me leiden door wat er deze avond in mijn hoofd opdoemt. Bovendien is het algemeen geweten dat juristen (en rechters in het bijzonder) niet kunnen tellen. Ik vrees dus dat ik het opgegeven aantal boeken wat zal oprekken. Verder probeer ik emigreren in de buurt te blijven van de boeken die beroepsmatig impact op mij hebben gehad.

Mijn lievelingsauteur is Irvin D. Yalom, een Amerikaanse psychiater die ook verschillende romans heeft geschreven. Hij verwerkt in zijn boeken fictie met briljante analyses van de menselijke geest. Ik denk dat ik vrijwel al zijn boeken verslonden heb. Zijn roman "Nietzsches Traanen" was het eerste boek dat ik van deze auteur las. Het kroop twintig jaar geleden diep onder mijn huid. Non-fictie en romans lees ik overigens gewoon door elkaar. Fictie komt vaak sterker binnen dan een openstaande apeling van argumenten of feiten.

Soms stel ik vast dat bepaalde woorden, verhalen of beelden in mijn brein en woordenschat binnen geslopen zijn en hebben. Een roman die ik puur voor het plezier las, blijkt dan later bijvoorbeeld van betekenis voor het werk. Een van zo'n boeken is "Opstandig" van Lev Tolstoj. Het is misschieten wel zijn minst bekende boek dat in de schaduw staat van zijn andere, bekendere boeken. In de negentiende eeuw schreef Tolstoj met dit boek een striemende kritiek op de toenmalige misstanden in justitie en in het gevangeniswezen. Het boek bleef destijds lang aan mijn ribben kleven. Jaren geleden heb ik trouwens een lange zoektocht moeten ondernemen om dit boek op de kop te kunnen tikken want het was toen niet meer te verkrijgen of te bestellen. Uiteindelijk vond ik deze roman op een rommelmarkt, waar het achteloos verschoen lag tussen reïsgiden, stripverhalen en kookboeken. Het plezier van het zoeken!

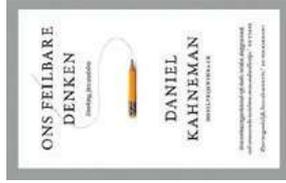
Mijn exemplaar is trouwens hopeloos verfrommeld en verwerkt. Maar dat is niet erg. Al mijn boeken bevatten sporen van koffie, ezelsoren, krabbels en aantekeningen. Zo komen ze tot leven en adem ik ze mijn eigen subjectieve betekenis in.

Een recent boek dat ook professioneel impact heeft gehad, is "Dorsmans Dood" van de Nederlandse auteur Miek Smilde. Het is een roman over recht en dwaling waarin een rechter centraal staat die zich in een bepaalde zaak sterk laat beïnvloeden door de publieke opinie en daar later de gevolgen van draagt. Niets is wat het lijkt. Jaren geleden genoot ik daarom ook van de roman "De Passievrucht" van Karel Glastra van Loon. Het gaat over de zoektocht van een vader die ontdekt dat zijn zoon niet zijn kind kan zijn. Welke geheimen liggen er soms versholen achter maatschappelijke conventies? En wat weten we echt over de mensen die ons omringen? Het doet me spontaan denken aan het nummer "Brilliant Disguise" van Bruce Springsteen. Maar goed, ik wijk af en keer terug naar de opdracht (boeken). In dezelfde lijn ligt de roman "Gloed" van de Hongaarse schrijver Sándor Márai. Twee vrienden delen elk een geheim. Ze praten over vriendschap, maar ook over geheime kamers, waarheid en leugen.

Naast romans vermeld ik ook graag enkele non-fictie boeken. Een vrij onbekend boek is "Jij bent, dus ik ben" van Alain Mahjoub. Het is een maatschappijkritisch boek dat ik vrijwel in één teug uitlaas.

Recent verscheen het boek "Waarom we niet gelukkiger zijn" van Michael Vlerick. Hij schrijft dat we evolutionair helaas niet geprogrammeerd zijn om constant gelukkig te zijn, maar het boek biedt toch een optimistische boodschap: we kunnen ons gelukniveau zelf (tot op zekere hoogte) in eigen handen nemen door aandachtiger te kijken naar ons biologisch programma en daar bewuster mee om te springen. Ook de boeken "Ode aan de verwondering" of "Ronduit" van Caroline Pauwels laten je positiever naar de wereld kijken. De voormalige rector van de VUB overleed enkele jaren geleden op veel te jonge leeftijd. Als "possibilist" gelooft zij rotswaas in de mogelijkheid van een betere wereld en verzette zij zich tegen de polarisatie die onze tijd kenmerkt.

Over polarisatie gesproken. In het boek "Verdwald in Verlichting" van Khalid Behaddou en Patrick Loobuyck gaan de auteurs dieper in op verschillende maatschappelijke vraagstukken. Allebei zijn ze bruggenbouwers en vertelgidsen ze in dit boek (elk vanuit hun eigen achtergrond) ons verlicht samenlevingsmodel. Wie het boek leest, beseft dat we te veel op de verschillen focussen en te weinig op de vele zaken waarover we het eens kunnen zijn, met name de verlichtingswaarden die aan de basis liggen van onze moderne samenleving.

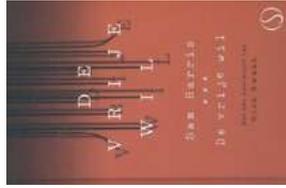
Wie het boek "Thinking fast and slow" van Daniel Kahneman gelezen heeft, weet dat de mens helemaal geen redelijk wezen is. De man kreeg overigens de Nobelprijs (economie) voor zijn inzichten. Mensen (dus tot nader order ook advocaten en magistraten) zijn geprogrammeerd om denkfouten te maken. Ons biologisch algoritme werkt gebrekkig en maakt constant shortcuts. Onze beslissingen en onze oordelen zitten daarom vol van vooroordelen, interne tegenstrijdigheden en verdraaiingen van de werkelijkheid. Dit boek is een echt standaardwerk dat elke jurist zou moeten lezen want het maakt je bewust van de valkuilen van je brein. En dit bewustzijn is een eerste belangrijke stap om minder denkfouten te maken. Tijdens de opleiding 'communicatie ter terechtzitting' wordt dit boek overigens door het Instituut voor Gerechtelijke Opleiding (IGO) gratis aangeboden aan recent benoemde magistraten.

In het eigen taalgebied is het boek "Oogklependen" van Ruben Mersch lezenswaard. Hij bouwt verder op de inzichten van Kahneman en schrijft dat mensen niet echt geïnteresseerd zijn in "waarheid" omdat evolutie alleen maar geïnteresseerd is in overleven. En om te overleven is vooral snelheid cruciaal. Miljoenen jaren evolutie hebben niet zozeer geleid tot een rationeel brein maar vooral tot een snel brein dat op basis van een minimum van gegevens beslissingen neemt.

Maar net omdat het zo snel moet gaan, is dat oordeel zelden het best mogelijke. Om te kunnen overleven, is snel oordelen vaak belangrijker dan juist oordelen. Wat we winnen aan snelheid, boeten we echter in aan kwaliteit. Door onze ontstaansgeschiedenis verkiezen we nog steeds snelheid boven correctheid. In ons denken zijn we liever lui dan moe. Daarom staan mensen vaak grote denkfouten. En bij advocaten en magistraten (de volgorde is willekeurig gekozen) is dat niet anders.

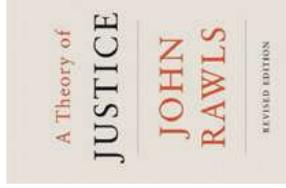
Ondertussen ben ik de tel kwijt van het aantal boeken dat reeds ter sprake kwam, maar ik besef dat ik wat moet voortmaken. Het boek dat in deze rubriek zeker niet mag ontbreken is "Mijn ego heeft altijd gelijk" van de Nederlandse professor Roos Vonk. Zij schrijft dat ons ego vaak in de weg staat van een betere verbinding met onszelf en anderen. Ons eigen grote gelijk sluit ons op in onszelf en snijdt de weg naar anderen af. De ondertitel van het boek is niet voor niets: "Van zelfbedrog naar zelfkennis". De auteur schrijft met veel ironie en doorspekt het boek met wetenschappelijke inzichten en voorbeelden uit de praktijk. Het is soms best pijnlijk om jezelf in het boek te ontmoeten. Maar ze biedt uitwegen om met meer nieuwsgierigheid en mildheid in het leven te staan. Een ideaal boek ook om samen met je partner (of anderen) te lezen en om na elk hoofdstuk even stil te staan.

Onvermijdelijk moet ik het debat rond "vrije wil" nog vermelden. De wetgever heeft dit concept expliciet ingeschreven in het nieuw seksueel strafrecht en in het nieuw Strafwetboek, maar rond dit concept woedt al meer dan tweeduizend jaar een felle filosofische discussie. Hoe definieer je een "vrije wil"? Dit is geen vanzelfsprekende vraag. Of beter: de vraag is vanzelfsprekend, maar het antwoord minder. Het debat raakt aan de fundamentele van onze samenleving en van ons (straf) recht. Er zijn weinig thema's denkbaar die zo relevant en uitdagend zijn. "De vrije wil" is een filosofische zoektocht naar "vrije wil" heeft mij vooral nieuwsgieriger gemaakt naar de oorzaken van menselijk gedrag. Wie zich aan dit thema wil wagen, start best met inleidende boeken zoals "De vrije wil" van de Amerikaanse filosoof Sam Harris (met een voorwoord van Dick Swaab) of "Waarom schurken pech hebben en helden geluk" van de Nederlandse auteur Jurriën Hamer. In Vlaanderen is het boek "Zonder vrije wil" van Jan Verplaetse een standaardwerk.

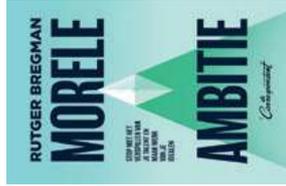
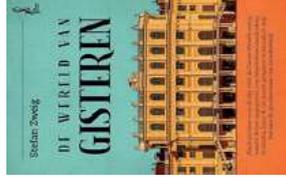

Even boeiend (en natuurlijk hebben aan onze talenten of aan onze prestaties. Waar eindigt toeval en geluk? En waar begint onze eigen verdienste? Hoeveel verdienste hebben wij werkelijk aan de werking van ons brein, aan de wieg of de samenleving waarin we werden geboren of aan de vele kansen die wij in tegenstelling tot anderen hebben gekregen? Misschien kan een grotere dankbaarheid voor het eigen geluk ons meer empathisch maken voor het ongeluk van vele anderen. Eén van de meest invloedrijke werken van de 20ste eeuw is natuurlijk "A theory of justice", het magnum opus van John Rawls. Hij ondergroef de fundamentele premisse van "meritocratie", met name dat rijkdom en inkomsten in de samenleving eerlijk zouden verdeeld worden op basis van verdienste. De "sluiter van onwetendheid" is voor mij een bijzonder krachtig gedachte-experiment. Anderzijds is het boek van Rawls vrij ontoegankelijk. Het is geen hapklare lectuur. Ik heb er dan ook flink mee geworsteld. Veel leesbaarder zijn de (recentere) boeken "Rechtvaardigheid" en "De tirannie van verdienste" van de Amerikaanse Harvard-professor Michael J. Sandel. Hij schrijft bijzonder helder en

aanstekelijk. In dit laatste boek gaat hij dieper in op het concept "verdienste" en op het probleem dat sommige mensen onevenredig worden beloond, terwijl anderen naar adem happen. Sandel denkt kritisch na over de (ingrijpende) gevolgen daarvan voor onze democratie.

We leven op dit moment in bijzonder woelige (geopolitieke) tijden. Onze wereld is aan een rotvaart aan het veranderen. Onze rechtsstaat en onze internationale rechtsorde staan onder grote druk. Ook vele rechters maken zich daar zorgen over. Dit brengt me stilaan bij het slot van deze tekst en bij het boek "De wereld van gisteren" van Stefan Zweig. Hij werd geboren in 1881. Zijn leven speelde zich af op de scharnierpunten van de Europese geschiedenis. "De wereld van gisteren" is een autobiografie waarin de auteur beschrijft hoe de wereld van zijn jeugd de klappen van de geschiedenis incasseerde. Wie had kunnen voorspellen dat Europa en de wereld zo zouden afglijden in de eerste helft van de twintigste eeuw? Wie het boek leest, krijgt onvermijdelijk een nostalgische waarschuwung die nog steeds brandend actueel is.

Maar laat me hoopvol eindigen. Onlangs las ik het essay "Terugkeer naar Tipasa" van Albert Camus. Hij werd in 1913 geboren in Algerije, dat toen nog een Franse kolonie was. Voor Camus was de Tweede Wereldoorlog een dramatische periode in zijn leven. Hoe kon hij na al dat oorlogsleed verder zonder te wanhopen? Albert Camus keerde terug naar Tipasa, het Algerijnse dorpje waar hij was opgegroeid. Hij herontdekte de zee en de zee van zijn geboortedorp en klaarde weer helemaal op. In Tipasa leerde hij dat de dag telkens opnieuw begint en dat er telkens nieuw licht komt. Op dat moment schreef hij zijn beroemde zin: "Au milieu de l'hiver, j'apprenais enfin qu'il y avait en moi un été invincible". Als het moeilijk wordt, ga dan op zoek naar de onoverwinnelijke zomer in jezelf. Daaruit haal je de moed om weer verder te gaan. Camus beschreef deze ervaring in een specifieke context, maar zijn boodschap is voor iedereen toepasbaar.

Ook het (recentere) boek "Morele ambitie" van Rutger Bregman is inspirerend. "Morele ambitie" is volgens de auteur de wil om de wereld drastisch te verbeteren. Het boek is een pleidooi om je professioneel succes niet zozeer te meten in geld of materiële zaken, maar wel in je bijdrage aan de samenleving. Het stimuleert maatschappelijk engagement. Een idealistisch boek dus, maar volgens mij hebben we daar in dit tijdsgewricht net nood aan. Sterk aanbevolen voor jonge advocaten en magistraten (van gecast en/of in leeftijd).

Op 15.5 de laatste afterworkdrink van het jaar

Enkele weken later de voorzitter zijn laatste gebaar

Op Maarten Devreese klonken we op 'le bateau'

Valerie De Borggrave neemt de fakkel over, chapeau

Het einde van het gerechtelijk jaar kwam in zicht

Naarstig deed de balie nog vlot haar plicht

Alvorens te genieten van een zonnige zomer

Minder zittingen, alles wat slomer

Naar goede gewoonte het slotevent, opnieuw op gazon

Tussen het groen in plaats van beton

De aankondiging van een nieuwe stafhouder

Een nieuw elan, met een nieuwe mandaathouder

door mr. Sofie Lesandré

door mr. Victoria De Ravet

Waarde confraters, beste stagiairs,

Het gerechtelijk jaar 2024-2025 is voorbij gevlogen!

We kijken terug op een periode vol bijzondere momenten en waardevolle ontmoetingen.

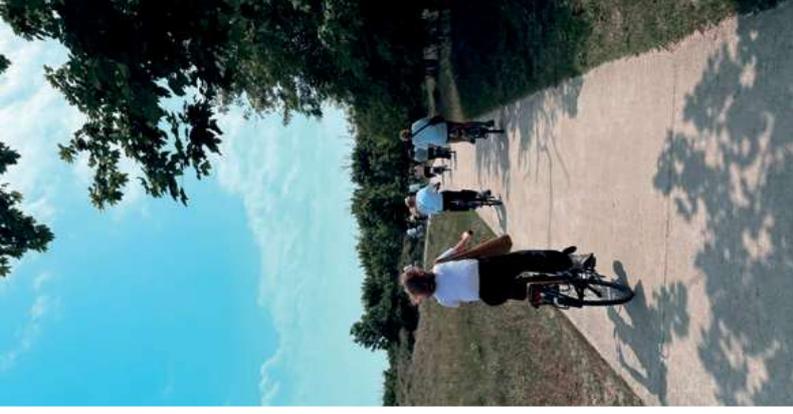
Tussen de drukke dossiers door was er uiteraard ook ruimte voor ontspanning!

Een absoluut hoogtepunt was ons balie-weekend in Zeeland, waar we op de eerste avond genoten van een levendige quiz vol humor, weetjes en gezonde competitie. Overdag ontdekten we het prachtige Zeeuwse landschap tijdens een sportieve fietstocht en beleefden we een spannende lasershoot in de duinen. De tweede avond sloten we af met een sfeervolle BBQ, waarbij goed eten en gezelligheid hand in hand gingen.

Het slotevent in Gazon vormde het officiële sluitstuk van het gerechtelijk jaar. Tijdens dit bijzondere samenzijn werden de balieverkiezingen geproclameerd en trad een nieuwe raad aan, klaar om met frisse energie en nieuwe ideeën het komende gerechtelijk jaar vorm te geven.

Maar onze blik staat inmiddels alweer op de toekomst. Op 1 september verwelkomen we onze nieuwe stagiairs tijdens de plechtige eedaflegging – een mijlpaal die het begin markeert van hun professionele loopbaan. Ondertussen zijn ook de voorbereidingen voor de Dag van de Stagiair op 3 oktober 2025 in volle gang.

We blijven ons inzetten om een ondersteunende en stimulerende omgeving te creëren voor alle stagiairs, zowel de huidige als de toekomstige. We kijken ernaar uit om ook in september verder te bouwen aan een succesvol en inspirerend jaar.

Jan Alleman Niemand

door mr. Dirk Van de Gehuchte

"Ah die Jan, hallo..." Meester Jan Alleman, die in gedachten de parking van het oude gerechtshoeve kwam buiten gewandeld, keek enigszins geschrokken op in de richting van deze luidke begroeting. Aan één van de tafeltjes van de café terrassen die tot aan de rand van de parking waren opgerukt, zat een zwaartijlige man die hem vaak bekend voorkwam. "Vriend Jan, herken je mij niet. Fernand, de Nand. De man overstemde met zijn stemgeluid zelfs een voorbij rijdende tram."

Het begon Jan vaag te dagen. Fernand Niemand was een ge-wezen studiegenoot van hem. Enfin, studiegenoot was veel gezegd, Nand was enkele jaren voor Jan met de rechtenstudies begonnen, en enkele jaren na hem geëindigd. In de loop van dat parcours hadden ze één jaar samen gezeten, vooraleer Nand dat zelfde jaar nog eens overdeed, en Jan een jaartje op-schoof. Het motto van Nand was desijds: "Waarom zou ik mij inspannen, mijn vader heeft het geld en ik heb de tijd."

"Kom er bij Jan" riep Nand uitnodigend. Zijn stemvolume was van die aard dat onderstussen zowat het ganse terras volgde of Jan nu effectief op de uitnodiging zou ingaan. In een menge-ling van géne en nieuwsgierigheid begroette Jan zijn kennis "ah Nand, lang geleden, hoe gaat het met jou?" Nand liet de uitgestoken hand niet los, maar trok Jan meteen neer op één van de terrasstoeltjes. "Kom erbij Jan, kom erbij, wat drink je?" en vooraleer het antwoord af te wachten, maar een passerende de ober "twee pils asjeblijf".

"Vertel Jan, jij bent advocaat geworden?" het was eerder een vaststelling dan een vraag. Jan knikte bevestigend. "Ja, en jij?" de vraag was eerder gesteld uit beleefdheid dan uit echte inter-esse, maar Nand ging er glunderend even gemakkelijk bijzitten, nu het gesprek zo snel op zijn favoriete onderwerp kwam, namelijk hemzelf.

"Wel je weet dat ik alle tijd genomen heb om de rechtenstu-dies met gepaste grondigheid te door spartelen. Nadien was ik het recht eventjes zou beu, ik werd al koetsmisselijk bij het zien van een wetboek. Toen had ik de gelegenheid een elektro zaak over te nemen, vooral gespecialiseerd in de verkoop van kleurentelevisietoestellen. Ik wilde mij meteen op de markt onderscheiden, dus terwij iedreeren het PAL systeem aanbod, specialiseerde ik mij in SECAM. Brute pech dat dit systeem in België niet doorbrak, ik ben dan ook maar in vervroegde uitverkoop gegaan."

Nadien zag ik een carrière in de juridische wereld nog steeds niet zitten, en ben ik een winkel in burellartikelen begonnen. Ik koos meteen voor de serieuzere aanpak: als tekstver-tingspakket niet Word, maar WordPerfect, geen kinderspeel-goed zoals i-Phones, maar professionele BlackBerrys. Kortom, het beste van het beste." Nand nam een grote slok van zijn pint, liet een boer en vervolgde: "Je zal het niet geloven, maar ook dat werkt niet. De markt was niet rijp voor de serieuzere producten".

Deze columni is louter fictief en verwijst niet naar ware gebeurtenissen of personen, ambtenaren heuen zich dus niet aangegproken te voelen, zeker niet deze van de Regie der Gebouwen, als die al aanspreekbaar zouden zijn.

Mijn vader zag het niet meer zitten om een nieuwe zaak voor mij te kopen, dus wist hij via zijn bankier mij binnen te loodsen bij zijn huisbank. Ik mocht daar aan de slag als vermogensbeheer-der. Aangezien ik het niet zag zitten om al die beurskoersen te volgen, ik keek liever naar velokersen, haba, en ik geen risico's wou nemen, liet ik maar alles beleggen in aandelen van de Gene-rale. Het resultaat daarvan ken je allicht. Mijn carrière als vermo-gensbelegger eindigde dan ook in mineur.

Toen heb ik beslist dat de ambtenarij de beste oplossing voor mij was: geen risico's, een vast job, nooit moe... En ik heb gepostu-leerd bij de Regie der Gebouwen. Daar ben ik dan ook aangeno-men. Aangezien ik geen ingenieur was, en geen enkele, maar dan ook geen enkele technische kennis heb, maar wel jurist ben, heeft men mij verantwoordelijk gemaakt voor het onderhoud van de gerechtshoeuwen. De juiste man op de meest comfortabele plek. Jan kon het niet nalaten te reageren: "maar kijk eens in welke lamentabele staat de meeste gerechtshoeuwen zijn. Hoe kan dat? Kijk eens wat men op Tomorrowland in één nacht kon op-bouwen. Jullie slagen er in jaren niet in om iets deftigs in goede staat te houden, laat staan op te bouwen".

"Dat mijn vriend" antwoorde Nand, ondertussen met twee vin-gers in de lucht nieuwe pufjes bestellend, is omdat wij het ware Tomorrowland zijn. Wanneer moet dat onderhoud gebeuen? Tomorrow. Wanneer die herstelling? Tomorrow. Wanneer die dringende ingreep? The day after Tomorrow."

"En vindt je baas dat goed?" verwonderde Jan zich. "Natuurlijk, het is niet meer zoals de tijd toen ik student was: ik heb geen tijd, en vaderje staat heeft geen geld." "Dat van dat geld begrijp ik nog." antwoorde Jan, "maar jij geen tijd?"

"Natuurlijk niet, binnen drie jaar ga ik met vervroegd pensioen, dus ik ben volop mijn leven na het pensioen aan het plannen". "Tijdens de werkuren?" "Uiteraard, het pensioen is deel van de ambtenaarsloopbaan, dus het is normaal dat ik dat plan tijdens de werkuren." "En wat wordt dan het grote pensioenplan?"

Nand nam enkele flinke slokken van zijn verse pint en boog zich vervolgens samenzwerderig voorover: "het gat in de markt. Meer en meer mensen worden vegan, maar willen toch de smaak van een carnivoren kost. Ik ga vegan bloedworsten importeren uit Transylvanië. Gegarandeerd gemaakt met het bloed van echte vegans. Dit product kan niet mislukken." Nand nam nog een flinke slok om zijn glás te ledigen, en, vooraleer Jan de laatste mededeling goed verteed had (figuurlijk dan), stond hij op met de mededeling "al zo laat, ik moet mijn tram halen. Volgende keer trakteer ik", en weg was hij met een wonderlijk snelle tred voor zo een zwaartijvig persoon.

Toen Jan even later thuis kwam informeerde zijn echtgenote "je bent laat, hoe komt het?" "Terrasje gedaan". "Ah, gezellig, met wie?" "Met Niemand". Jan stapte verder naar zijn bureel, achterna gekleken door zijn echtgenote. "Rare man" mompelde ze.

Een verzekeringsplan op uw maat? Wij helpen u graag op weg.

Het is makkelijk verloren lopen in de verzekeringswereld. **Vanbreda Risk & Benefits** toont u graag de juiste weg naar een **verzekeringsplan beroepsaansprakelijkheid** op maat. Als toonaangevende verzekeringsmakelaar en consultant leveren wij op dit vlak reeds jarenlang oplossingen aan de **Ordes van Advocaten en de Orde van Vlaamse Balies**.

Bent u als advocaat in het bezit van een kunstcollectie, dan kunt u terecht bij onze **Fine Art Division**. Dankzij onze exclusieve samenwerking met nicheverzekeraars in kunst- en antiekverzekeringen én gespecialiseerde experts, kunnen wij u nu ook een verzekering op maat van uw privécollectie garanderen. U merkt het: zowel in uw beroeps- als in uw privéleven kunt u vertrouwen op Vanbreda Risk & Benefits.

www.vanbreda.be / www.eosrisq.be

Contactinfo
Vanbreda Risk & Benefits
Plantin en Moretuslei 297
2140 Antwerpen
Tel. + 32 3 217 67 67
info@vanbreda.be

4000 aangesloten advocaten, dat pleit voor Xerius!

Luister naar de argumenten van uw confraters en sluit ook aan bij Xerius, het grootste sociaal verzekeringsfonds voor advocaten.

Overstappen naar Xerius is gratis en gemakkelijk via www.xerius.be/overstappen

UW VOORDELEN

- advies van topkwaliteit
- toegang tot de informatie in uw digitaal dossier
- de laagste werkingskosten in de sector: slechts 3,05%
- gratis persoonlijke pensioenberekening en bijhorende begeleiding

PRECURA, uw verzekering tegen inkomensverlies bij ziekte en ongeval.

Uw professionele carrière draait wellicht op volle toeren, maar er zijn van die dingen die u niet ziet aankomen – waarschuwingssignalen of niet: een depressie, burn-out of een banaal ongeluk met arbeidsongeschiktheid tot gevolg. PRECURA biedt u op dat moment een stevige bescherming tegen inkomensverlies. Bij PRECURA bent u méér dan een polisnummer alleen. Zo zorgt onze Disability Case Manager (DCM) voor een persoonlijke begeleiding in geval van ziekte of ongeval.

U kiest bij PRECURA zélf de hoogte van uw vervangingsinkomen. Via uw Balie kan u zich aansluiten bij de collectieve Basiswaarborg "Prevoca". U kan uw dagvergoeding ook optrekken "à la carte" via onze individuele inkomensverzekering "Precura". Tot slot kan u zich ook via uw advocatenkantoor supplementair verzekeren onder de noemer "Prevoca Office". Sta even stil bij het belang van uw inkomensverzekering en contacteer ons: 02 304 11 11. Wij zorgen voor uw financiële gemoedsrust.

www.precura.be

Prevoca Uw collectieve inkomensverzekering via uw Balie	Precura Uw bijkomende individuele inkomensverzekering	Prevoca Office Uw collectieve inkomensverzekering op maat van kantoren en associaties	Omzetverzekering Precura PRO Bescherm uw inkomen en de omzet van uw vennootschap bij ziekte en ongeval
---	---	---	---

precura
verzekeringen - assurances

Romeinssteenweg 564 A
1853 Grimbergen
(Strombeek-Bever)
T 02 304 11 11
F 02 304 11 10
info@precura.be
www.precura.be